

Horváth Ödön

Telehold

A Telehold világít; lassan
felbukkannak a csillagok.
Magányosan, kisebb csapatban?
Egyre megy: mindegyik ragyog.

Nézem őket, s kissé zavarban
vagyok; halk imát mormolok.
Téged látlak ezer alakban;
a te örök ábrázatod

jelenik meg. A fénytől ékes
tér lelkem mélyéig hatol.
Meghatódom. Az ismert látvány

újra elvarázsol. Te vársz rám,
amikor Hozzád térek, Édes,
azon az utolsó napon.

Futó eső után

A megkönnyebbült fellegek mögül
kibukkanó nap mindent újra fénybe
borít. Kékség költözik fel az égre.
A táj a lehullt esőnek örül.

Amerre a szem lát, köröskörül
pipacsok égnek a zöldben, és végre
megint vidám madártorkok zenéje
tölti be a teret. Rigócska ül

a lucfenyő legtetetjén trillázva.
Ezer hang közül is meghallja párja,
és valahol már közelebb röpül.

A nyár tüzel. A rózsafák közül
múló szépségét hagyva örökül,
a leggyönyörűbb szirmait kitarja.

Csillagnézés közben

Időnként, ha fenn milliányi csillag
szépsége csillog, magányod is enyhébb.
Távoli fényükkel elúzik estéd
nyomottságát, és vendégségbe hívnak.

Oda, magukhoz. Fantáziádban már
indulsz is, repülsz hetedhét határon
túl, ahol mindent áthidaló álom
követ, ahol az örök vágyat halvány

ködök burkolják be, s gyöngéden védik
minden silánytól, minden durvaságtól,
ahol nyugalom s belső csönd békéje

uralkodik, ahová a lét mérge
már nem jut el, ahol az éjszakából
csak a szépség marad, s lelked megértik.

Feledhetetlen

Tágra nyílt szemem sugarát kilöttem
az alkony leszálló hattyúira.
Szárnycsapásaik fenn a levegőben
már sejtették, egész ármádia

érkezik a vízre nagy csobbanással.
Lenyűgöző tünemény volt; maga
az ég érkezett madár alakjában;
s épp elem kellett leomolnia.

Fehérségük, fenséges szép alakjuk
egybeolvadt a lázadó habokkal.
A víz gyöngyei ezerfelé hulltak.

Aztán csönd lett. Fényt búcsúztató hangjuk
is elenyészett; egymás mögött sorban,
karcsú nyakukat nyújtogatva úsztak.

Virradat

Hajnal van. A fény megdicsőülése
hosszú homály után. Most kiderülnek
elrejtett titkaink. Eljön a béke.
Arcvonásaink is megneemesülnek.

Múltunk nyomorúsága még felrémlik,
mert testet öltött a vérvörös alkony,
s mert együtt zokogtunk sötétedésig.
A kibírhatatlan vágy még meghajszol,

de már formálódik a szív igénye
valami másra, nemesebbre, többre,
napról-napra tisztuló gondolatra,

mélyről felszakadó, áldó szavakra,
s elkezdődik (a nap az éjt legyőzte)
a csöndben fogant hangok párbeszéde.